

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή ΙΔ' Λουκά – Α' Τιμ. 1,15-17 (24/1/2016)

Η αποστολή του Χριστού στον κόσμο

«Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς». Ο Απόστολος Παύλος, αγαπητοί μου αδελφοί, μας διαβεβαιώνει με τρόπο σαφή, στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, ότι η αποστολή του Χριστού στον κόσμο είναι η σωτηρία των ανθρώπων από τα δεσμά της αμαρτίας και η εξασφάλιση της αιώνιας ζωής στη Βασιλεία του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι το κίνητρο της αποστολής Του είναι η αγάπη. Το υπόβαθρο του σωτηριώδους έργου Του είναι το άπειρο έλεος προς τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά.

Την ίδια στιγμή, ο τελικός σκοπός όλων όσοι είμαστε μέλη του Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας, είναι η σωτηρία μας. «Ο σκοπός και το τέλος της πίστης είναι η σωτηρία της ψυχής μας, η αιώνια ζωή. Είναι αλήθεια πως αυτές οι εκφράσεις δεν μας αρέσουν. Ακούονται στ' αυτιά μας σαν παλιού καιρού λόγια, λόγια καλογερικά. Αυτή είναι η φθορά που μας έγινε και οι Χριστιανοί δεν το καταλαβαίνουμε. Η πίστη μας μετατοπίστηκε από τη ζωή στον βίο. Η ζωή θαρρούμε πως είναι όλο κι όλο ο βίος μας, κι όλη μας η προσπάθεια, η πίστη μας και τα ιδανικά μας είναι βιοτικά. Όμως, δεν είναι αυτό το κήρυγμα και το πνεύμα του Ευαγγελίου, δεν είναι αυτή η πίστη της Εκκλησίας. Η Εκκλησία μάς καλεί να πιστέψουμε στη ζωή, χωρίς να μας θέλει έξω από τον βίο. Δε μας θέλει απόκοσμους η Εκκλησία, αλλά μας καλεί να ζήσουμε με το βίο μας, για να περάσουμε *εκ του θανάτου εις την ζωήν*»¹.

Το εμπόδιο στην προοπτική της σωτηρίας μας είναι η επιλογή της αμαρτίας. Η ζωή της αμαρτίας είναι επιλογή, δεν είναι έξωθεν επιβολή. Δεν ευθύνεται ο διάβολος για το γεγονός ότι η αμαρτία κυριαρχεί στη ζωή μας. Η μετάθεση των ευθυνών στις μεθοδίες του διαβόλου, ο συμβιβασμός με την αμαρτία και η αμνήστευσή της, είναι παραδοχή αδυναμίας και πνευματικής ένδειας του ανθρώπου, που δε μπορεί να παλέψει με τον εαυτό του. Η επιλογή αυτή συνιστά τον θρίαμβο του διαβόλου στη ζωή μας, «ο οποίος αυτό που επιζητεί είναι να εμφανίσει την αμαρτία ως αναπόφευκτη, να δείξει πως η αμαρτία είναι κάτι το φυσικό, για να δικαιολογήσει, έτσι, τον εαυτό του. Η αμαρτία είναι, κατά τον Άγιο Μακάριο της Αιγύπτου, η λογική του σατανά. Έχει η αμαρτία τη δική της λογική, την δική της απολογητική, για να μπορεί να δικαιολογηθεί η ίδια, για να μπορεί να αναδειχθεί ως αναγκαία, ως κάτι το φυσικό. Αυτό κάνει συνεχώς ο

---

¹ Διονύσιος (+), Μητροπολίτης Σερβίων & Κοζάνης, «Λειμωνάριον», 56, Μάρτιος – Απρίλιος 2011

διάβολος. Ο Χριστός, όμως, είναι ο μόνος αληθινός Λόγος του κόσμου, η θεία Λογική του κόσμου, είναι η λογική του αγαθού»².

Παρά ταύτα, δεν πρέπει να φοβόμαστε την αμαρτία. Από μόνη της είναι αδύνατον να μας νικήσει και καθυποτάξει. Η αμαρτία ενεργεί και κυριαρχεί μόνο αν εμείς της το επιτρέψουμε. Στον αγώνα δε εναντίον της έχουμε δύο ισχυρότατα και ανίκητα όπλα: την βούληση του Χριστού να μας σώσει, όπως την περιγράφει ο Απόστολος Παύλος και την ζωή της Εκκλησίας, που μας προσφέρεται ως Κιβωτός Σωτηρίας. Ο Χριστός *πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν*³ και μας παρέχει όλα τα πνευματικά εχέγγυα, προκειμένου να καταστεί η σωτηρία μας εφικτή. Την ίδια στιγμή, «η Εκκλησία είναι ο μόνος χώρος και τρόπος της σωτηρίας μας και της σωτηρίας του κόσμου... Τίποτα, μα απολύτως τίποτα, ούτε η πλέον αυστηρά άσκηση, ούτε η νοερά προσευχή, ούτε ο πνευματικός αγώνας, ούτε αυτό το μαρτύριο δεν μας προσφέρει τη σωτηρία, εάν δεν είμεθα ενσωματωμένοι στην Εκκλησία!»⁴.

Αντιλαμβάνεται κανείς πόσο σημαντική είναι η συνειδητή ενσωμάτωσή μας στη ζωή της Εκκλησίας, η οποία τόσο πολύ λουδορεΐται, χλευάζεται και υποτιμάται στη ζωή μας, από δυνάμεις και ιδεολογίες στερούμενες Πνεύματος και ελπίδος σωτηρίας. Στην Εκκλησία καλλιεργείται το ταπεινό φρόνημα, στην Εκκλησία βιώνεται η αγάπη και το άπειρο έλεος του Θεού, στην Εκκλησία γίνεται τρόπος ζωής η μετάνοια, αυτό το μέγιστο πνευματικό δώρο της Θεϊκής αγάπης, που καθιστά την σωτηρία εφικτή. Στην Εκκλησία γίνεται αντιληπτή η ανοχή του Θεού και το μέγεθος της συγχωρητικότητός Του σ' εκείνους που αγωνίζονται και ενεργούν για τη σωτηρία τους, έστω κι αν στην πορεία σκοντάφτουν και πέφτουν. Σημασία δεν έχει η πτώση, αλλά η ανάσταση, η ανόρθωση, η προσωπική μας διάθεση για αγώνα, μέσα από την οποία δικαιώνεται ο πόθος του Χριστού για την σωτηρία μας.

Αυτόν τον αγώνα ας επιτελούμε διαρκώς, αγαπητοί μου. Είναι το δικό μας μερίδιο της ευθύνης και της προσφοράς στον σκοπό της Θεϊκής Ενανθρωπήσεως που είναι η σωτηρία των αμαρτωλών, δηλ. όλων μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

² Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, «Ορθόδοξη Μαρτυρία», έκδοση Παγκύπριου Συλλόγου Ορθοδόξου παραδόσεως «Οι φίλοι του Αγίου Όρους», 93, Χειμώνας 2011, σελ. 58

³ Α΄ Τιμ. 2,4

⁴ Ιωάννης, Μητροπολίτης Περγάμου, «Βασιλείας Θεού εκτύπωμα», σελ. 26